

ΔΥΟ ΣΚΥΛΟΙ

... Έλεγε λοιπόν ο μαύρος στον κόκκινο :

— Αλήθεια είναι πώς εγώ πάντα μου σ'εξέχω-
ριζα από τους άλλους σκύλους. Δεν ξέρω, κάτι μου-
λεγε, έμεις οι δυο μελλούμενοι είταμε να γνωριστούμε
μιά μέρα και ποιος ξέρει να γενούμε και φίλοι μπι-
σικιόι. Γι' αυτό βλέπεις, μολονότι εγώ είμαι λιγάκι
νευρικός και δέ σηκώνω πολλά-πολλά χωρατά, σά
λάχαινε νάχω κανένα νταραβέρι με το λόγον σου
παράβλεπα... Την ιστορία εκείνης της μικροκομω-
μένης σγουρης... θυμάσαι...

Ο κόκκινος δέν αποκρίθηκε. Η φλυαρία του
φίλου του τον είχε ζαλίσει. Από τ' αποξημερώματα
που είχαν στριμωχτεί στη γωνιά αυτή, για να μην
τους δει ο μπόγιας, δέν είχε σωπάσει ένα δευτερό-
λεπτο. Κι όλο άνοιξιές! Νάθελε τουλάχιστο να λέει
τίποτε σοβαρό, κάτι τι επιτέλους που να ταιριάζει με
την περίσταση! Από λεφτό σε λεφτό περιμένει το
χαμό τους, και κείνος μιλούσε για τη σγουρή. Όμως
ο κόκκινος είπε :

— Τη γνωρίζεις έδω από πρωτότερα κείνη τη
σκυλίτσα; ποιανού είναι;

— Ω, αυτή ήταν από μεγάλο σπίτι! Άκλου-
θούσε πάντα έναν που είχε χρυσά γαλόνια στα μα-
νίκια. Είχε κι όνομα αυτή! Την έλεγαν... το ξέρωσα.
Πώς την έλεγαν;

— Δεν ξέρω· δέν τήνε ρώτησα.

— Φιλένδα σου και να μη ρωτήσεις τόνομά της!
πώς γίνεται;

— Αέ μου χρειάζοταν τόνομά της... Τι να το
κάμω;

— Τι νάπογινε; λές να την πήρε ο μπόγιας;

— Ο μπόγιας παίρνει σκύλους σάν έσένα και
σάν έμένο, δέν παίρνει σάν κι αυτή! Τέτοια σκυλιά
θα πάρει ο μπόγιας;

Τò βέβαιο ήταν πως κ' οι δυο είχανε κακά χά-
λια. Και τον ένα και τον άλλο, βουλωμένους τους
είχε ή κακομοιριά της βασανισμένης ζωής. Όλοά-
σπαστοι, κοκκαλιάρηδες, με πλιγρές από τις άρρώστιες
κι από το ξύλο, ήταν άηδεια να τους βλέπει κανείς.
Φρίκη φέρνανε κι αποστροφή!

Του μαύρου αυτό διάλογον δέν του ήρθε.

— Τέτοια σκυλιά! άμέ δέ βλέπεις... Άς είχα
δ' κ' εγώ την καλοπέραση ποῦχουν αυτοί και βλέ-
παμε...

— Θάλλαζε ή ράτσα σου...

δύνατες και σκελεθρωμένες που βήχουν και γελούνε
(ποτέ τους δέ γελούνε) τρέχουν άπάνω κάτω στα
πεζοδρόμια πουντραρισμένες, επιπλωμένες, όπλισμέ-
νες για τò άγριο κυνήγι των άντρών. Κι όσες δέ
βρήκανε κανένα καθίζουνε τ' αποξημερώματα στην
άκρη του δρόμου κι άκουμπούν τ' ψεύτικα μαλλιά
του κεφαλιού τους στα χέρια και κλαίνε γιατί πει-
νούνε.

— Ω! να φύγω, να γυρίσω σπίτι, να μη βλέπω
πιά!

Ένα βουητό σάν άνάσιν άνακμένου χαμινιού έ-
βγαινε λαχανιασμένο από τ' στόματα τ' αγγερά των
καφεσαντών που μόνο αυτά ζούσανε κι άναπνέανε
έτσι ξεχάσκωτα μέσα στη νύχτα. Νέει μαρζάρηδες
κι άνίκανοι μπαινινογαίνανε, γυναίκες όρθωνόντανε
μέσα ξέστηδες σαν Άστάρτες και στα μαλλιά τους
και στα στήθια τους και στα χέρια τους μέσα λα-
μποκοπούσανε τ' άμβολα τ' αγγερά.

Δέν μπορούσε πιά ο Όρέστης να βαστάξει και
μπήκε βιαστικά στο πρώτο καφενείο που βρήκε, έ-
γραψε έ'α γραμματάκι του γιατρού και τότε κα-
λούσε γρήγορα νάβρει σπίτι του γιατί ή Χρυσούλα
πεθαίνει, πλέρωσε ένα παιδί να του τ'ό πάει εδῶς
και πετάχτηκε σ' ένα άμάξι, τ'όκλεισε κι από πα-

Έκαμε ειρωνικά ο κόκκινος.

— Κι αυτό γίνεται.

— Όχι· ίσα ίσα αυτό ναι που δέ γίνεται, καη-
μένα!

— Και γιατί τάχα; Σκύλοι δέν είμαστε όλοι;

Ο κόκκινος πιά δέν ξαναμίλησε. Πολλά είχαν
έρθει στο νου του. Η ζωή του δλη-ζωή κ'περό-
σκυλου, όπως τότε φώναζαν από τη στιγμή που γνώ-
ρισε τον κόσμο, περνούσε από το νου του. Ζωή! άν
μπορεί κανείς να πει ζωή τις πεινες, και το ξύλο,
και το κρύο, κι όλα τ'α μορτίρια που είχε ύποφε-
ρει!... Όμως θυμάται και μιά καλοσύνη. Αλή-
θεια, μέσα σ' δλη την κόλαση που έζησε, είναι και
μιά μικρή γρομίτσα λαμπερή. Ένα κοριτσάκι! Ένα
ξανθό κοριτσάκι, που μερικές μέρες τώρα, περνώ-
τας πάλι από τις γειτονίες αυτές τότε χάδεψε! Τότε
χάδεψε! Έτσι, όπως περνούσε αυτός και το παιδάκι
στεκόταν στη μέση του δρόμου, τότε χάδεψε. Μ' ένα
μικρό κατάσπρω χεράκι τότε χάδεψε! Ένα πουπου-
λένιο κατάσπρω χεράκι χάδεψε τ'α μαλλιά του τ'α λε-
ρωμένα και τ'α σιχαμερά! Πώς τ'ο θυμάται! Δες
κι δλη του τη ζωή έφτασε να την κάμει όμορφη και
γλυκιά τ'ο χεράκι εκείνο!

Ο μαῦρος ξανέειπε :

— Μά κ' εγώ έννοια σου και δέν άπόμεινα.
Αάγκωσ, έκλεψα, δ'τι μου πέρασε έκαμα... Είναι
κι αυτό κάτι τι. Μ' αυτό τον τρόπο δέ μου φαίνεται
και τόσο τρομερή ή κατάσταση μου. Μιά φορά δάγ-
κωσα ένα μαγκόπαιδο που με πείραξε και τ'όκνωσα
τ'ο κομάτι! Έτσι θέλει ο κόσμος...

— Γι' αυτό, βλέπεις, βρίσκεσαι σήμερα σε κα-
λύτερη θέση.

— Κι ή δέ φαινόμενα κακός, λές θάμουννα;

— Βλαστήμα τα...

Αὐτός ο κόκκινος τίποτα δέν έκαμε π'τέ. Οὔτε
μάλλωσσε, οὔτε σονορίστηκε και ποτέ του δέν παρα-
πονέθηκε. Είχε β'ιδια ριζωμένη στο μυαλό του την
αλήθεια πως ήταν ένας σκύλος τῶ σοκακιού. Αὐτή
ή αλήθεια ποτέ δέν τον έκοψε να φωνάξει και να
διαμαρτυρηθεί. Του ήταν μάλιστα ή θές μιά παρη-
γοριά κ' ένα ξένιασμα. Έβλεπε τους σπιτικούς σκύ-
λους και ποτέ του δέν τους φτόνεσε. Μαζι δέν είχαν
κομιά συγγένεια. Όμως περιφρονούσε φριχτά τη
δική του τη ράτσα. Ήξερε την έλευσιότητά της, τη
δυστυχία της, τ'α βάσανα που πάλευε και τη σιχαι-
νόταν. Σιχαινόταν να βλέπει τους όμοιους τον, αῖώ-
νια σκυφτούς και κοκκαλιάρηδες, αῖώνια πεινοσμέ-

νους, να τριγυρίζουν στα παραγώνια. Όπου κ' ένας
σώρ'ος σκουπίδια, κι αυτοί άποπάνω να σκαλίζουν
και να γλύφουνε ξαναγλυμένα κόκκαλα...

... Σηκωθήκανε όλόρθοι κ' οι δυο! Τò αίμα τους
πάγωσε! Από μακρυνά άκούστηκαν να πλησιάζουν
γανγίσματα σκυλιών και φωνές παιδιών κ' οι ρώδες
του κάρου στο καλντερίμι.

— Να φύγομε! είπε ο μαῦρος. Να φύγομε!

— Ποῦ να πάμε; Θά μ'ας δοῦνε. Κάτσε δῶ.
Έλα να κρυφτούμε πίσω από κείνη τη μισανοιχτή
πόρτα.

— Θά μ'ας μαρτυρήσουν οι άνθρωποι που κά-
θονται μέσα.

— Άμέ τί θα γενούμε; κοντοσιμώνουν! Τι θα
γενούμε;

Τότε για πρώτη φορά στη ζωή του ο κόκ-
κινος έννοιωσε κάτι τι μέσα του να ξυπνά και νάντισκέ-
ται. Ένας έγωϊσμός! Εἶδε τον εαυτό του να τρέχει,
έλευνδ κι άξιόδακρυτο, από στενοσόκακο σε στενοσό-
κακο. Τον είδε να τρέμει από τ'ο φόβο, σε κάθε
ζάλο, σε κάθε κρότο, τον είδε να πεινά, να κυνηγιέ-
ται, να βρίζεται, και ντράπηκε! Σώνει πιά!

— Πήγαινε όπου θές έσύ, εγώ θα μείνω. Άν
γλυτώσω, καλά, άλλιώτικα...

Ο μπόγιας είχε σταματήσει. Κανέναν καινούργιο
σκύλο θάπαινε, γιατί άκούονταν δυνατώτερα τ'α γαν-
γίσματα των άλλων σκύλων και τ'α γέλοια των παι-
διών.

Ο μαῦρος χύμηξε και χάθηκε σ' ένα δρόμο, ο
κόκκινος συμαζεῦτηκε και περίμενε.

Στον άπέναντι δρόμο μιά πόρτα άνοιξε κ' ένα κο-
ριτσάκι βγήκε στο κατώφλι. Ο σκύλος άναταράχτηκε
σύσσωμος. Είναι τ'ο ίδιο! Τò κοριτσάκι τ'ο καλό της
άλλης μέρας!...

Τ'α ξέχασε όλα· και τ'ο μπόγια και τις μιζέριες
του. Όλη του τη ζωή την ξέχασε. Τινάχτηκε άπάνω,
κούνησε την ούρά του χαρούμενα και πήγε δειλά-
δειλά κοντά στο παιδί. Θάν τονε χάδεψε πάλι!

Μά τ'ο παιδί δέν τον είδε. Έβλεπε τ'ο σιδερένιο
κλουβί που τοιμαζότανε να πάρει άπάνω τριγυρι-
σμένο μ' δλη τη θυγ'νβώδικη συνοδεία του.

— Κρίμα, φεύγει κιόλας!

Και τ'ο κοριτσάκι είναι άπαρηγόρητο, που δέν
πρόφτασε τίποτα να δει. Άξαφνα, τ'α ματάκια του
πέσανε στο σκύλο που εξακολουθούσε να κουνεί την
ούρά του κυτάζοντάς το. Άνογάλλισε! Πήδησε γλή-
γορα-γλήγορα τ'α πέτρινα σκαλιά κ' έτρεξε πίσω από

ράμερους δρόμους είπε να τ'έν πάει σπίτι του.

(Ω! τ'ο ίερό φῶς, τ'ο πανάγιο, της λάμπας
του σπιτιού!)

Τόσα χρόνια στο Παρίσι για πρώτη φορά ή
Γαλλία φάνηκε τῶ Όρέστη τόσο χλωμή κ' έτοι-
μοθάνατη. Του φάνηκε ή Γαλλία μιά κοκίτα
διεθνής, μαρμαίνη, έξυπνότατη, με χιλιάδες καμ-
ψότατα στολίδια, δαχτυλίδια και μπρελόκ και καρ-
φίτσες σάν καιθάροι μ' άνοιγμένα τ'α φτερά. Όλοι
γυρίσανε τ'α χείλια της τ'α βαμένα και τ'ο κορμί
της τ'ο μαρμαίνο και στείρο και γλυκότατο— κι
αὐτή γελά και νυχτοπαρωρίζει σε άσμενα ξεφαντώ-
ματα, βήχει κάποτε και σκύφτει στο μεταξωτό της
μαντηλάκι και φτ'ει αίμα, κ' έπειτα πάλι ξαναστ-
κώνει με μιά κίνηση χαριτωμένη του κορμιού της
τ'ο ποτήρι τ'ο γεμάτο από πράσινο άφέντι και πίνει
κ' έπειτα τ'ο άφέντι πάλι για να ξαναφτύσει αίμα.

(Ω! τ'ο ίερό φῶς, τ'ο πανάγιο, της λάμπας του
σπιτιού!)

VIII

— Μην πεθαίνεις! Μην πεθαίνεις, Χρυσούλα
μου!

φώναξε ο Όρέστης, ως γύρισε από τ'ο καφενείο
ξεφρενιασμένος από την άπελπισία και την άηδεια.
Εἶτανε πεσμένος άπάνω στο κρεβάτι και της κρα-
τούσε τ'ο πεθαμένο χέρι και τ'α τ'ο φιλούσε.

— Μην πεθαίνεις, Χρυσούλα μου! Θά δεις, θά
ζήσομε εύτυχεις! εύτυχεις!

— Τι έχεις, Όρέστη μου;

Άνατηκώθηκε λίγο κι άπλωσε τ'α μπράτσα της
τ' άδυνατισμένα κι όλοκίτρινα και τ'έν άγκάλιασε.
Τò στηθάκι της όλο είχε πέσει άπάνω του και χτυ-
πούσε δυνατά, σάν καρδιά όλο.

— Πονῶ! πονῶ! Θέλω να ζήσεις! Χρυσούλα,
μή μ' άφίνεις μόνο! Φοβοῦμαι... Θέλω να ζήσεις!
Άν μ' άφήσεις μόνο, θά πεθάνω!

Χαμογέλασε Έκείνη, ή Μεγαλομάρτυρη, τ'ο πι-
κρό της χαμόγελο με τ'α γαλάζια χείλια.

— Σώπα, Όρέστη μου, και θά ζήσω!.. θά
ζήσω!

(Πῶς άντιλαλήσανε μέσα της τ'α λόγια αυτά
και ξυπνήσανε στα τριςάθα τ'α ψυχής της, τις
μεγάλες μεγάλες λαχτάρες! Να ζήσει!)

Πετάχτηκε άπάνω, τ'α στήθια της φουρτουνα-
σμένα, τ'α μπράτσα της τεντωμένα στο παράθυρο
άπ' όπου περνούσε ή νύχτα με τις βραχνές φωνές

τὸ κἄρο, καὶ βάζοντες στὴ φωνοῦλα του ὅλο τὸ
θρίμβρο τῆς μελλομένης ἀπόλαυσης :

— Μὴ φύγετε, σταθῆτε... ξεχάσατε ἕνα σκύλο !
Νὰ τὸν κεῖ πὺν στέκει ! Σταθῆτε !..

Καὶ μὲ τὸ χεράκι του ἔδειχνε τὸ σκύλο πὺν ξα-
κολοιθοῦσε νὰ κουνεῖ τὴν οὐρά του.

Ὁ μπόγιος σταμάτησε καὶ τότε πῆρε.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ

ΒΓΗΚΑΝΕ

ΤΟ ΨΥΧΑΡΗ

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ

ΤΟΜΟΣ Ε'

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

καὶ πωλιοῦνται στὸ Βιβλιοπωλεῖο « Ἑ-
στίας » δρ. 4.

ΠΕΡΙΕΧΑΜΕΝΑ :

Σὰ λάμψει ὁ ἥλιος—Μιά κριτική—Ἐνωση θὰ
πῇ δύναμη—Τρομοκρατία—Μάθησι καὶ λεφτεριά—
Ὁ « Συγγραφεὺς »—Ἐπίλογος—Ἐκατὸν πενήντα—
Διαγωνισμός γιὰ τὴ γλῶσσα 1904—Ἡ γραμματικὴ
τοῦ Ροντάκη—Λεφτεριά καὶ μάθησι—Τὸ ἔρητο τοῦ
Νεμερία—Ἐνα γράμμα—Οἱ παράδες—Διαβάζοντας
τὰ Πάτρια—Σκευοῦλες—Ἡ κλωστίτσα—Ἐνα νό-
στιμο ἐπιχείρημα—Ξενισμός—Ταχυδρόμος, ταχυδρο-
μεῖο, πόστα—Ἐνας ἕνας—Τί λέγεται γλῶσσα—Ἀ-
νοιχτὸ γράμμα—Τὰ βιβλία μας καὶ τὰ περιοδικά μας
—Ὁ Ἀντρεας καὶ ἡ γυναίκα—Ὁ κ. H. Krüger—
Τὸ φεγγάρι—Ἡ χημεία τοῦ λαοῦ—Μαρία Ἐλένη
—Καλοσύνη καὶ Διδάσκαμα—Λίγα λόγια—Ὁ Μεσο-
σατέρης—Τριάντα χιλιάδες φράγκα χρευσά—Πρωτο-
χρονιάτικο—Ἀγάπη—Πέρα πέρα—Ὁ Νουμάς—
Γράμμα στὴ Μυριέλλα.

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μὲ εἰκόνες τοῦ κ. Ν.
Λύτρα).

—Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (μὲ εἰκόνες
τῆς Κας Σοφίας Λασκαρίδη).

Τυπώθηκε στὴ Λόντρα, σὲ διαλεχτὸ χαρτὶ καὶ εἶναι
καλλιτεχνικὰ δεμένο.

Πωλεῖται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς « Ἑστίας » δρ. 3,50.

τῶν ἀνθρώπων ἀποκάτω, μὲ τ' ἄστρο τὰ βουβά,
τ' ἀγνὰ ἀποπάνω. Νὰ ζήσει ! Νὰ ζήσει ! Ὡ ! πόσο
θῆλε νὰ μπορούσε νὰ ρηχτεῖ στὸ παράθυρο, ν'
ἀποκρεμαστῇ, ν' ἀνοίξει τὰ μάτια, τὸ στόμα, τὰ
χέρια, ὅλο τῆς τὸ εἶναι καὶ νὰ ρουφήξει λαίμαργα
ζωὴ καὶ ἄστρο καὶ φωνὴς ἀκάθαρτες καὶ νὰ δεῖ (ὦ !
μὲ ποιά λαχτάρια καὶ μὲ πόσο καρδοχτυπητό !) τὸ
ἄστρο μουλοχέρικο δέντρο ἀπέναντι στὴν αὐλὴ καὶ
τὴς μαυρισμένες στέγες τῶν σπιτιῶν καὶ τὰ τζάμια
τὰ φωτισμένα πὺν ἀπομέσα τους καθοῦνται ἄνθρω-
ποι ζωντανοὶ καὶ γελοῦνε καὶ κλαῖνε.

Ὅλα ! ὅλα ! Ὅ, τι μπορεῖ, ὅ, τι προφτάσει ! Τὸ
φυλλαράκι ἐκεῖνο πὺν τρέμει στίς ἄκρες τῶν κλα-
διῶν, τὸ σπασμένο παραθυρόφυλλο στὸ ἀπέναντι
σπίτι καὶ τὴς ταντελίνες κουρτίνες πὺν φουσκώνουνε
στὸ καλοκαιρινὸ ἀπὸνυχτο ἀεράκι.

Ὅλα ! ὅλα ! νὰ, ἕνα παιδάκι πὺν περνᾷ, ἕνας
μανάβης πὺν φωνάζει, ἕνα σκυλὶ πὺν ἀλυχτᾷ, νὰ,
ἕνα ἀμάξι μὲ μιὰ γυναίκα καὶ ἕναν ἄντρα πὺν εἶναι
ἀγκαλιασμένοι καὶ γλωμοὶ καὶ φιλοῦνται—εὐλογη-
μένοι, εὐλογημένοι νὰ εἴστε ἀπὸ τὰ σπλάχνα μου
πὺν σκίζουνται καὶ πεθαίνουν.

Τὰ χέρια τῆς ὑψώθηκαν σὰ νὰ εὐλογοῦσαν καὶ ὁ
Ὁρέστης τὴν κύταζε τρομαγμένος καὶ προσπαθοῦσε

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10

Γιὰ τὸ Ἑξωτερικὸ φρ. χρ. 12 1/2

Γιὰ τίς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρέμνετε (8 δρ. τὴν τρι-
μηνία) συνδρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂν δὲ στέλλει μπροστὰ
τὴ συνδρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πωλιοῦνται
στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμὴ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κδόκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια
Ἑθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχί-
δρομου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδε-
ρόδρομου Ὁμόνοια), στὸ κδόκι Γιαννοπούλου (Χαυ-
τεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα Ἑστίας—Γ. Κολάρου καὶ
Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτο-
ρεῖα τῶν Ἐφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπω-
λεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τὰ λόγια τοῦ κ. Δραγούμη—Τὸ σ' ὁ β ὁ ῶ
τ ε ρ ο Ὑπουργεῖο—Αὐτοθυοῖα καὶ παρα-
δολατρεία—Θεοτόκης, Ράλλης, Μαυρομι-
χάλης—Τὸ ἀναγκαῖο κακό.

ΔΥΟ λόγια μοναχὰ, καὶ αὐτὰ δικά του, εἶναι ἀρ-
κετὰ νὰ χαρακτηρίσουν τὸν κ. Δραγούμη.

— « Εἰσέρχομαι διὰ νὰ ἐξέλθω », εἶπε στοὺς
πρώτους πρώτους πὺν τὸν συχαρήκανε.

Δηλ. Γίνουμαι πρωθυπουργὸς γιὰ νὰ πάξω ὅ-
στερα νὰ πολιτευοῦμαι.

Ὁ κ. Μαυρομιχάλης, ποῖ ἡ ἐπαναστατικὴ βία
τὸν ἔκαμε πρωθυπουργό, δὲν μπόρεσε, ὅχι νὰν τὰ
πεῖ, μὰ οὔτε νὰν τὰ σκεφτεῖ αὐτὰ τὰ λόγια. Γιὰ
τοῦτο εἶδανε καὶ πῆθαν νὰ τὸν ξεκολήσουν ἀπὸ
τὸ Ὑπουργεῖο. Ὁ κ. Δραγούμης ὅμως, καὶ πρὶν τὰ
πεῖ αὐτὰ τὰ λόγια, τὸ ἀπόδειξε πὺν τὰ αἰσθάνε-
ται, ἀφοῦ καμιά φιλαρχία δὲν εἶδε ἴσαμε τώρα καὶ
ἀφοῦ μόνο γιὰ νὰ ὠφεληθεῖ τὸν τόπο του δέχτηκε
σὲ τόσο κρίσιμες περιστάσεις νάναβει στὸν πρωθυ-
πουργικὸ Γολγοθᾶ.

Ἡ περίστασις σήμερα ἀπαιτοῦσε πολιτικὸν
ἄντρα πὺν νὰ μὴν πάρει τὸ πρωθυπουργικὸν γιὰ

ρουσφετιλίκι καὶ κομματικὸν. Καὶ τέτιονε δὲν μπο-
ροῦσε νὰ βρεῖ ἄλλον ἀπὸ τὸν κ. Δραγούμη.

*

ΜΕ τὴν ὑπουργικὴ ἀλλαγὴ πετύχαμε καὶ ἕνα ἄλλο,
σημαντικώτατο, πὺν ζητήσαμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς Ἐπανά-
στασις. Νὰ βρεθῇ δηλ. ἕνας Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας πὺν
νὰ νιώσει πὺν ἡ κυριώτερη ἀφορμὴ τῆς κακορίζικας μας
εἶναι τὸ ἄθλιο ἐκπαιδευτικὸν μας σύστημα καὶ πὺν ἀπὸ καὶ
πρέπει νάρχινῃσιν ἡ δουλιὰ ἂν, ἐννοεῖται, ἐκπολεμήσιν
στὰ σοβαρὰ νὰ ξαναγεννηθοῦμε.

Καὶ νὰ, ὁ κ. Παναγιωτόπουλος, ὁ καταλλήλότερος σή-
μερα γιὰ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

Λένε, πὺν ὅταν τοῦ εἶπαν νὰ πῇ τὸ Ὑπουργεῖο
τῶν Ἑσωτερικῶν, γιὰτὶ αὐτὸ τάχα εἶναι σοβαρώτερο
Ὑπουργεῖο, ἀποκρίθηκε :

— Τὸ σοβαρώτερο Ὑπουργεῖο σήμερα εἶναι τὸ Ὑπουρ-
γεῖο τῆς Παιδείας καὶ τὸ παίρνω.

Περσότερα λόγια δὲ χρειάζονται.

*

ὍΣΟ γιὰ τὸν κ. Σκουλεύδη καὶ γιὰ τὸν κ. Βαλαωρίτη,
πὺν δὲ δεχτήκανε, καὶ μ' ὅλα τὰ παρακάλλια, νὰ γίνου-
ν Ὑπουργοὶ τῶν Οἰκονομικῶν, ἄς τοὺς κρίνει αὔριο ἡ ἱστο-
ρία. Ὅταν κανεὶς ἀποχτήσιν περισσοὺς παράδες, μπορεῖ
νὰ καὶ κάπιο εὐγενικὸν ὄνειρο, νὰ ὠφεληθεῖ ὁπωσδήποτε
τὸν τόπο του. Τέτιον πῶς, φρίσσεται, φυλαχτήκανε
νὰ μὴν τὸν νιώσουν ποτε οἱ ἀξιοῖμοι αὐτοὶ κύριοι. Καὶ
χαλάλι τοὺς.

Δὲ θὰ δεχόταν καὶ ὁ κ. Ρέπουλης νὰ γίνῃ Ὑπουργὸς
τῶν Οἰκονομικῶν—μὰ πόσο διαφορετικὰ σημάτια ἔχει ἡ
ἀρνησί του ! Σ' ἕνα ἰντερβιὺ του πὺν δημοσιεύτηκε στὴν
« Ἀκρόπολη » τῆς Τετάρτης, μὰς εἶπε τὰ λόγια τῆς ἀρνησί-
του καὶ μὰς ἔκαμε νὰ θαυμάσουμε τὸν ἀληθινὸν του πατριω-
τισμό.

Ἡ ἀρνησί στὸν κ. Ρέπουλη εἶταν αὐτοθυοῖα καὶ ὅχι
ἐγωῖσμός καὶ παραδολατρεία, ὅπως στοὺς ἄλλους δύο.

*

ΔΕΝ μπορεῖ κανεὶς, ξεχωριστὰ σ' αὐτὴν τὴν περί-
στασις, νὰρνηθεῖ τὸν ἀληθινὸν πατριωτισμὸν καὶ στοὺς ἄλλους
δύο πολιτικούς ἀρχηγούς, στὸν κ. Θεοτόκη καὶ στὸν κ.
Ράλλη.

Ἀφίσανε καὶ πρὸς προσωπικὴν τὸν γνώμη καταμέρος, πνί-
ξαν καὶ φιλοδοξία τοὺς καὶ δώσανε τὰ χέρια γιὰ νὰ βοη-
θήσουνε σὲ κείνο πὺν νομίζεται γιὰ γενικὸ καλὸ.

Κι ὅτα συλλογιστεῖ κανεὶς τὴν παράλογον ἐπιμονὴν τοῦ
κ. Μαυρομιχάλη καὶ τὴν παιδικτικὴν λαχτάρια του γιὰ τὸ
Ὑπουργικὸν, τοὺς θαμίζει ἀκόμα περσότερο.

Στὸ σημεῖο πὺν εἶχνε φτάσει τὴν περασμένη βδομάδα
τὰ πράγματα, ἂν δείχνανε καὶ τὴ μισὴ ἐπιμονὴν τοῦ κ. κ.
Θεοτόκης καὶ Ράλλης, δὲν τὸ γλυτώνανε σίγουρα τὸ αἵμα-
τοκύλισμα.

*

Καὶ τώρα, πὺν θὰ μὰς φέρεῖ ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ; Κάθε

λουλούδια πὺν κλαῖνε καὶ στὰ σκουλήκια καὶ στὸ
χῶμα : Ἐρχεται ! ἔρχεται ! ἔρχεται !

Ὡ ! νὰ ζήσω ! νὰ ζήσω ! Ὡσὰν Ἀντιγόνη ὑψώ-
νεται, τεντώνεται ἡ ψυχὴ μου σὲ Σένα, ὦ Ἥλιε !

— Χρυσούλα ! πὺν κάνεις ἔτσι ; Τί βλέπεις ;
Φοβοῦμαι ! Γιατὶ δὲ μιλεῖς ; Μίλιε ! τί θές ; πὺν
θές νὰ πᾶς ; Μὴ φεύγεις !

Κι αὐτὴ πετάχτηκε ἀπάνω, ἔρηξε κάτω τὰ
σεντόνια καὶ τὸ κορμάκι τῆς ἔτρεμε σὰν τὸ χλωρὸ
καλάμι στὴν ἀκροποταμιά.

Ἐνας βήχας ἐσφίγγε τὰ στήθια τῆς. Τὰ δά-
χτυλά τῆς παγωμένα κρατοῦσαν, σὰ νὰ θέλανε νὰ
μνηχτοῦνε μέσα του, τὸ σιδερένιο στυλὸ τοῦ κρε-
βατιοῦ.

— Παναγία μου !

φώναζε, καὶ τὰ μάτια τῆς δανοιγμένα κυτά-
ζανε πέρα στὸ παράθυρο καὶ τὰ μαλλιά τῆς κολ-
λούσανε ἀπάνω ὁλόγρια.

(—Ναί, ναί... εἶναι ὁ Χάρος καὶ θὰ μὲ προφτά-
σει ἀπάνω στὸ κρεβάτι !)

— Χρυσούλα, τί ἔχεις ; Ἀγάπη μου !

Στράφηκε καὶ τὸν κύταζε καὶ τὰ μάτια τῆς
εἶσαν γεμάτα ἀγανάκτησι καὶ τρόμο καὶ τὸν ἄρ-
παξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἐσφίξε καὶ τὰ νύχια